

Třchi a dwažasty wjazor.

Žinš žajtřcha sawoła Robinson šwojich třchoch pšchijašelow a žařcho k nim, až deje byřch te zora padńone winiki šakopane, howaž mogli na kupe ške chorosczi nastasch. Woni hudachu še togodla se šekerami na žěło.

Jan: „Se šekerami?“

Jan: Jo, niz ab šchěli s nimi šakopowařch, pšcheto k tomu by šchpody třebali, ale ab dřevo puřchczali a potom te šchěla spalili. — Tak tež we starodawnych zařach Romaře a druge ludy a tež Šerby žynachu, jo hyschczi něto hobydlaře Šndiřkeje šwoje řaboge spale, aby hudymaře tkajuzych šchělow žywnym řeřchkožěło.

Robinson a jogo pšchijařchele spalichu togodla tych humarňych, šakopachu potom jich popel a rořchichu še domoj. Šětko pšchistym šwojogo nana rořhuzowařcho a jomu hulizowařcho, až rořhuzone a rořhymne luže žłowezne měšo řeježe, ale až jo jim grořnoscz a grech, měšo wot šwojog rowńa jeřcz ako žiwe tergate šwěre. — A Robinson nagroni Šětkowemu nanu „Štwortko“, dokulž jo nan řerweje řyna byl, rowno ako jo štwortk předk řětko.

Alto še domoj rořchili běchu, žařcho Robinson k šwojim pšchijařchelam tak: Moje lube, my mamy šchylno, zož k měrnemu a wjařořemu žyweńu poderbimy, ale towarisचे našchogo Šchpańřkego bydle na kupe, zož